

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Imitatione Christi

Thomas <von Kempen>

Antverpiae, 1607

De tentationibus resistendis. 13

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48701](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48701)

38 DE IMITATIONE
rere. Quando homo bonæ voluntatis
tribulatur, vel tentatur, aut malis cogi-
tationibus affligitur: tunc Deum sibi
magis necessarium intelligit, sine quo
nihil boni se posseprehendit. Tunc
etiam tristatur, gemit, & orat pro mi-
seriis, quas patitur. Tunc tædet eum
diutiùs viuere, & mortem optat veni-
re: vt possit dissolui, & cum Christo ef-
se. Tunc etiam benè aduertit, perfe-
ctam securitatem & plenam pacem,
in mundo non posse constare.

CAP. XIII.

De tentationibus resistendis.

I QVAM DIU in mūdo viuimus,
sine tribulatione & tentatione
esse non possumus. Vnde in Iob scri-
ptum est: Tentatio est vita humana
super terram. Ideò vnusquisque solli-
citus esse deberet circa tētationes suas,
& vigilare in orationibus: ne diabolus
locū inueniret decipiendi, qui nunquā
dormitat, sed circuit quærens, quē de-
noet. Nemo tam perfectus est & san-
ctus, qui nō habeat aliquādo tentatio-
nes, & plenè eis carere non possumus.

2. Sunt

2 Sunt tamen tentationes homini sæpè valde vtilis, licet molestæ sint & graues; quia in illis homo humiliatur, purgatur, & eruditur. Omnes Sancti, per multas tribulationes & tētationes, transierunt & profecerunt. Et qui tentationes sustinere nequiverunt, reprobi facti sunt, & defecerunt. Non est aliquis ordo tam sanctus, nec locus tam secretus, vbi non sint tentationes vel aduersitates.

3 Non est homo securus à tentationibus totaliter, quàm diu vixerit: quia in nobis est, vnde tentamur, ex quo in concupiscentia nati sumus. Vna tentatione seu tribulatione recedente, alia superuenit: & semper aliquid ad patiendum habebimus, nam bonum felicitatis nostræ perdidimus. Multi quærun tentationes fugere, & grauiùs incidunt in eas. Per solam fugam non possumus vincere, sed per patientiam & veram humilitatem, omnibus hostibus efficimur fortiores.

4 Qui tantummodo exteriùs declinat, nec radicem euellit, parum proficiet: imò citiùs ad eum tentationes redient, & peius sentiet. Paulatim, &
per

per patientiam cū longanimitate (Deo iuuante) meliùs superabis, quàm cum duritia & importunitate propria. Sæpiùs accipe concilium in tentatione, & cum tēto noli duriter agere: sed consolationē ingere, sicut tibi optares fieri.

5 Initium omnium malarum tentationum, inconstantia animi, & parua ad Deum confidentia. Quia sicut nauis sine gubernaculo, hinc inde à fluctibus impellitur: ita homo remissus, & suū propositum deserens, variè tentatur. Ignis probat ferrum, & tentatio hominem iustū. Nescimus sæpè, quid possumus: sed tentatio aperit, quid sumus. Vigilandum est tamen, præcipuè circa initium tentationis: quia tunc faciliùs hostis vincitur, si ostium mentis nullatenus intrare finitur: sed extra limen, statim vt pulsauerit, illi obuiatur.

*Ouid. li.
1. de re-
med. a-
moris.*

Vnde quidam dixit: Principiis obsta, serò medicina paratur. Nam primò occurrit mēti simplex cogitatio: deinde fortis imaginatio: postea delectatio, & motus prauus, & assensio. Sicque paulatim ingreditur hostis malignus ex toto, dum illi non resistitur in principio. Et quanto diutiùs, ad resistendum

dum

dum quis torpuerit : tantò in se quotidie debilior fit, & hostis contra eum potentior.

6 Quidam in principio conuersionis suæ, grauiores tentationes patiuntur ; quidam autem in fine. Quidam verò, quasi per totam vitam suam, malè habent. Nonnulli satis leniter tentantur, secundùm diuinę ordinationis sapientiam & æquitatem ; quæ statum & merita hominũ pensat, & cuncta ad electorum suorum salutẽ præordinat.

7 Ideò nõ debemus desperare, quum tentamur : sed eò feruentius Deum exorare, quatenus nos in omni tribulatione dignetur adiuuare : qui utique secundùm dictũ Pauli, talem faciet cum tentatione prouentum, ut possimus sustinere. Humiliemus ergo animas nostras sub manu Dei, in omni tentatione & tribulatione : quia humiles spiritu saluabit, & exaltabit.

8 In tētationibus & tribulationibus, probatur homo, quantum profecit, & ibi maius meritum existit, & virtus melius patescit. Nec magnum est, si homo deuotus sit & feruidus, quum grauitatem non sentit : sed si tempore
aduer-

aduersitatis, patienter se sustinet, spes magni profectus erit. Quidam à magnis tentationibus custodiuntur, & in paruis quotidianis sæpè vincuntur: vt humiliati, nunquã de se ipsis in magnis confidat, qui in tã modicis infirmatur.

CAP. XIII.

De temerario iudicio vitando.

Mat. 7.

Rom. 15.

Eccl. 3.

I AD te ipsum oculos reflecte, & aliorum facta caueas iudicare. In iudicando alios, homo frustra laborat, sæpiùs errat, & leuiter peccat: seipsum verò iudicando & discutiendo, semper fructuosè laborat. Sicut nobis res cordi est, sic de ea frequenter iudicamus: nam verum iudicium, propter priuatum amorem, faciliter perdimus. Si DEVS semper esset pura intentio nostri desiderij, non tam faciliter turbaremur, pro resistentia sensus nostri.

2 Sed sæpè aliquid ab intra latet, vel etiam ab extra concurret, quod nos etiam pariter trahit. Multi occultè seipsum quærunt, in rebus quas agunt, & nesciunt. Videntur etiam in bona pace stare,